

kunne mødes i Ønstet om at hjælpe os ud af disse Forhold, og jeg skal derfor tillade mig at stille en ærbødig Opfordring til det ærede Flertal i denne Sal, som selvfølgelig for dette Ting's Vedkommende har Afgørelsen af denne Sag i sin Haand, om at det ærede Flertal vil gøre sit mest mulige for, at vi dog snart kunne komme paa en eller anden Maade ud af dette ulykkelige Forhold. Det er dog Synd, naar man tænker lidt alvorlig over det, at vi nu paa 6te Aar have haft en Indretning, opretholdt i Kraft af en saakaldt foreløbig Lov, en Indretning, som indtil den Dag i Dag har kostet Landet langt ind paa 5 Millioner Kr., og som af det allerstørste Flertal af det danske Folk har været og — det er jeg vis paa — er den Dag i Dag blevet set paa som noget at det unyttigste, som er indført her i Landet. Jeg synes dog, at man ud fra denne Betragtning maatte kunne blive enig i — ikke blot at ønske det — men saa endig deri, at man gør sit muligste, for at vi snarest muligt kunne komme ud af dette ulykkelige Forhold. Naar jeg ser paa den Stilling, den Gang, som denne Sag nu paa 6te Aar har haft i dette høje Ting, maa jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende ikke nærer mindste Haab om, at det vil lykkes endnu i denne Samling at tilendebringe Sagen; thi naar jeg tænker paa, at det høje Ting i det mindste i 526 Dage har haft denne Sag under Arbejde, inden vi kom ind i nærværende Behandling, kan jeg ikke have Haab om, at vi i den Maanedes Tid, vi have tilbage, skulle komme lykkelig til Ende med den nu. Men jeg vil dog tillade mig at henvende mig til Regeringen og Flertallet i denne Sal, om det ikke var muligt inden næste Samling eller i alt Fald i næste Samling at finde Midler og Veje til at hjælpe os ud deraf. Jeg tror ikke, det kan nægtes, og jeg tror ikke, at nogen af Flertallet i dette høje Ting vil nægte det, at dersom nogen i Grunden har noget Ansvar i den Retning, kan det ikke nægtes, at noget af Ansvaret har ogsaa dette høje Ting, og jeg tror derfor ogsaa, at Flertallet i dette Ting vil erkende, at det har noget Ansvar for at finde Midler og Veje til at hjælpe os ud deraf igen, og jeg skal med Glæde tilstaa, at jeg tror, der findes mange Medlemmer i det høje Flertal, som ere lige saa dybt bekymrede derved som jeg er, og som gerne ville hjælpe til at faa os ud deraf. Det er til dem navnlig, jeg retter min Opfordring til at tage under Overvejelse, om vi ikke nu til den 7de Samling skulle kunne faa en Ende paa denne Sag. Det skulde gøre mig ondt, om vi i den Henseende her i Landet skulde komme til at

leve i 7 ufrugtbare Aar, saaledes at vi i det Stykke endog skulde overgaa de gamle Ægyptere.

Krigsministeren (Bachnson): Tiden er saa langt fremrykket, at det vistnok vil kunne forstaaes, naar jeg i Anledning af de Udtalelser, der ere faldne, indskrænker mig til nogle forholdsvis korte Bemærkninger. Jeg skal begynde med at udtale min Tak til de to ærede Medlemmer, som først havde Ordet, og hvis Udtalelser gik ud paa, at efter den Overbevisning, de havde faaet, og den Erfaring, de havde gjort omkring i Landet, gjorde Gendarmerne god Føldest, saaledes som de ere anvendte nu. Det er mig en stor Tilfredsstillelse at høre, navnlig naar man paa den anden Side hører om de mange Besøge, det har kostet, er det en Tilfredsstillelse at høre, at de ogsaa gøre en Del Nytte. Ja, selv det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Det. Hansen) begyndte jo med at sige, at han ikke vilde komme med nedsettende Bemærkninger mod Gendarmerne; han indrømmede, at der enkelte Steder trængtes til mere Politi. Hvad jeg for mit Vedkommende selv veed om Gendarmerne, gaar de Indberetninger, jeg faar fra Gendarmerikorpset flere Gange om Aaret, ogsaa ud paa, at man i Gendarmerikorpset har det Indtryk, at den Maade, hvorpaa der nu samarbejdes mellem det civile Politi og Gendarmerikorpset, er saaledes, at Gendarmerikorpset selv har Følelsen af, at det bliver brugt paa en god Maade. — Gaar jeg dernæst over til de Øringer, der ere faldne fra de andre fire ærede Taleres Side, da have de ganske vist i det væsentlige lydt anderledes. Det, som det ærede 5te Medlem for 7de Kredts (Madsen-Nygdal) har sagt, er egentlig ikke noget nyt; det har jeg, saa vidt jeg har opfattet det, hørt oftere fra ham. Han kom med en lang historisk Udvikling om den Maade, hvorpaa den foreliggende Sag har været behandlet i tidligere Samlinger; det er noget, som jeg selvfølgelig ikke skal komme nærmere ind paa; det er noget, som er sagt saa ofte, og jeg synes ikke, at det til Sagens videre Fremme har stor Betydning, om man faar de Oplysninger eller ikke. Naar han stillede et bestemt Spørgsmaal om, hvad Meningen er med den Maade, hvorpaa Sagen er bleven behandlet ogsaa med Hensyn til det, at Lovforslaget først er fremkommet saa sent, saa skal jeg ikke udtale mig derom. Jeg antager, at naar det ærede Medlem vil ransage sit eget Hjerte, kender han saa meget til disse Forhold, at han selv kan sige, hvad Meningen er dermed, uden at jeg behøver